

Arrest

nr. 307 871 van 5 juni 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake:

1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2023 met refertenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DARBINIAN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker), grootmoeder en kleinzoon, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op respectievelijk 22 december 2022 en 19 december 2022 en verzoeken beiden op 1 maart 2023 om internationale bescherming. Op 16 november 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 23 november 2023 aan verzoekster en verzoeker aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Tbilisi. U bent Jezidi en moslim.

Op 13 juni 2015 om middernacht was er een overstroming in Tbilisi. U verloor hierbij uw huis. De overheid voorzag een nieuwe verblijfplaats voor u en betaalde de huur. In 2022 stopte de overheid de financiering. In februari 2023 moest u uw appartement verlaten.

U had Georgië reeds verlaten. In 2021 trok u naar Polen om werk te vinden. Op 21 december 2022 reisde u naar België, waar uw kleinzoon al op 19 december 2022 aangekomen was. Op 1 maart 2023 diende u samen met uw kleinzoon een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, de geboorteakte van uw dochter A. en verschillende documenten met betrekking tot uw huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend problemen van gemeenrechtelijke en socio-economische aard.

Verder dient ook vastgesteld te worden dat u laattijdig uw verzoek om internationale bescherming indiende, wat een negatieve impact heeft op uw werkelijke nood aan bescherming. Op 22 december 2022 kwam u aan in België. Pas op 1 maart 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in (p.6).

U vreest bij terugkeer naar Georgië op straat te belanden (p.7). De socio-economische motieven die u aanvoert volstaan niet om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken. Het CGVS kan aannemen dat u in de overstroming van 2015 uw huis verloor zoals gestaafd door de documenten en foto's die u voorlegt (doc.4). In de daaropvolgende jaren bleef u in Georgië. U werkte (p.4) en beschikte steeds over een verblijfplaats (p.7). Ook uw kleinzoon werkte (A., p.3) en was evenmin op enig moment dakloos (A., p.5). Verder beschikt u over een uitgebreid netwerk in Georgië bestaande uit onder meer twee dochters, twee zussen en de kinderen van uw broer (p.5). U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Georgië in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen.

Dat de verzoeksbrieven die u aan het stadhuis voorlegde (doc.4) zonder resultaat bleven (p.6), toont niet aan dat Georgische overheid wat betreft compensatie na de overstroming in gebreke bleef. De Georgische voorzag u van een nieuwe woonplaats en betaalde zeven jaar lang de huur (p.7). Het is dus niet waar dat u helemaal niets kreeg, zoals u verschillende keren beweert (p.7,8). U maakt niet aannemelijk dat de Georgische overheid in uw geval de wettige voorschriften niet volgde of u onrechtvaardig behandelde. Indien u bij terugkeer verdere juridische stappen zou willen ondernemen, kan aangenomen worden dat u uw rechten zal kunnen verdedigen.

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië - Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van*

effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Wat uw jezidi-afkomst en islamitische religie betreft, brengt u zelf geen vrees aan die hiermee samenhangt. Het CGVS kan evenmin een gegronde vrees voor vervolging met betrekking tot uw etnische afkomst of religie vaststellen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte van uw dochter A. staven uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De foto's en documenten met betrekking tot uw huis werden reeds besproken in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Tbilisi. U bent Koerd en christen.

Op 13 juni 2015 om middernacht was er een overstroming in Tbilisi. Jullie verloren hierbij jullie huis, dat eigendom was van uw oma. De overheid voorzag een nieuwe verblijfplaats voor jullie en betaalde de huur. In 2022 stopte de overheid de financiering. In februari 2023 moest u het appartement verlaten.

U had Georgië reeds verlaten. Op 19 december 2022 reisde u naar België, waar uw oma op 21 december 2022 aankwam. Op 1 maart 2023 diende u samen met uw oma een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven als uw oma T., M. (CG:XX/XXXXX). Het CGVS stelde vast dat uw oma niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt uw oma niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing van uw oma werd als volgt gemotiveerd:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 307 328, is de grootmoeder van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 307 327. Verzoekers beroepen zich op identiek dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers werken dit middel uit als volgt:

“[...]

Verzoekster gaat helemaal niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster had Problemen in haar land van herkomst, Georgië.

Op 13 juni 2015 om middernacht was er een overstroming in Tbilisi en verzoekster verloor hierbij haar huis.

De overheid voorzag een nieuwe verblijfplaats voor u en betaalde de huur. In 2022 stopte de overheid de financiering.

In februari 2023 moest verzoekster uw appartement definitief verlaten en had geen onderdak meer.

Zij uitte reeds vroeger haar klachten via sociale media en zij was daarvoor bedreigd en vervolgd in haar land van herkomst.

In 2021 trok verzoekster naar Polen om werk te vinden. Op 21 december 2022

reisde verzoekster naar België, waar haar kleinzoon R. A. al op 19 december

2022 aangekomen was. Op 1 maart 2023 diende verzoekster samen met haar kleinzoon een verzoek om internationale bescherming in in België.

De moeder van R. scheef immers in sociale media om kritiek te geven tegen de niet correcte handelingen van de Georgische overheid.

De Georgische staat en de politie begonnen met bedreigingen om verzoekster en de moeder van R. dwingen te zwijgen. De tante van R. A., mevrouw J. Z. was enkele keer gestopt aan de grens van Georgië en verhoord door de grenspolitie.

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag geen verband heeft met criteria van het Verdrag van Geneva.

Dat is niet waar omdat verzoekster en haar familieleden werden

effectief vervolgd voor hun meningsuiting, er was wel een probleem van bedreigingen vanwege de Georgische overheid en politie.

Verzoekster diende haar verzoek van internationale bescherming op 1 maart 2023. Zij was immers niet op de hoogte van de asielprocedure, zij had tevens geen informatie waar moest zij naar toe om het verzoek in te dienen.

Het gaat in casu niet over socio-economische motieven, maar over de gegronde vrees van vervolging wegens meningsuiting via sociale media door verzoekster/haar andere familieleden.

Verzoeker had echter ernstige Problemen in zijn land van herkomst omwille van politieke redenen.

Vele zo genaamde vrijheden en hervormingen in Georgië bestaan enkel op papier.

Verzoekster vreest in geval haar terugkeer naar Georgië om vervolgd te worden voor meningsuitingen van haar en haar familieleden.

De Georgische overheid betaalde enige tijd de huur, maar stopte definitief in februari 2023.

De kritiek van de handelingen van de Georgische overheid maakte grote risico's voor verzoekster van onrechtmatige vervolging. Het was immers gevaarlijk om vorder in Georgië te blijven. Dat was onder meer de reden dat verzoekster startte om werk te zoeken in Polen.

De verwerende partij gebruikt informatie van COI Focus Georgië - Algemene informatie die enkel maar algemene informatie geeft en niet specifiek over de situatie van verzoekster.

c

Het individuele vervolging van verzoekster gebeurde echter zonder vermelding in COI Focus Georgië omdat verzoekster niet een kopstuk was, maar een gewone burger.

Het feit dat verzoekster Jezidi en moslim maakte haar problemen nog erger.

De vrees van vervolging is volgens verzoekster voldoende aangetoond, het is een risico voor haar en haar familieleden omdat de Georgische overheid stopte de betalingen van huur en de kritiek van deze handelingen van de overheid gevaarlijk was voor verzoekster en haar andere familieleden.

Verzoekster is bereid om in het kader van deze procedure nog bijkomende bewijzen voor te leggen, onder meer de berichten in sociale media door haar/haar familieleden met kritiek van de handelingen van de Georgische overheid.

Naast bovenstaande vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas, dient ook opgemerkt te worden dat hij hoe dan ook in zijn situatie niet kon rekenen op bescherming van uw nationale autoriteiten (zie zijn verhaal).

De onafhankelijkheid en democratische Instituten in Georgië bestaan enkel op papier.

Verzoeker heeft tevens aangetoond in zijn verhaal dat hij bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft.

Georgië is mogelijks een veilig land volgens KB van 14 januari 2022, maar niet voor iedereen.

Er waren immers serieuze redenen om verzoekster ook in het land van herkomst te vervolgen mede omwille van haar betrokkenheid in kritiek van de Georgische overheid.

De situatie van verzoekster is immers zeer specifiek en niet veilig.

Het probleem van verzoeker is absoluut realistisch en serieus.

Verzoekster kan daarom duidelijk niet terugkeren naar het land van herkomst.

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op afdoende motieven die de beslissing kunnen dragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.

Deze verklaringen kunnen, gelet op de gedetailleerde en correcte beschrijving, niet anders dan geloofwaardig worden beschouwd. Nochtans werd bij het nemen van de beslissing louter en alleen gewag gemaakt over het feit dat dit louter beweringen zijn.

Door de pertinente verklaringen niet in aanmerking te nemen bij het nemen van de beslissing, heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld.

Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Het is niet omdat de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij in alle vrijheid haar beleidskeuze kan maken. Zij blijft immers onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.

Zo heeft verzoekster tijdens het onderhoud maximaal duidelijke (rekening houdende met haar stress), gedetailleerde en coherente verklaringen afgelegd over de vluchtmotieven en de vervolgingsfeiten.

De redelijkheidstoets wordt door verwerende partij niet doorstaan door de migratieroute sterker te laten doorwegen dan de eigenlijke vluchtmotieven en de verklaringen over de vervolgingsfeiten.

Deze "onredelijkheid" wordt versterkt door het feit dat verwerende partij besliste geen tweede onderhoud met verzoekster te organiseren.

Dit zou verzoekster de kans hebben gegeven zijn vluchtmotieven en de wijze van vervolgingsfeiten te bevestigen.

Verzoekster werd dus op onredelijke wijze en zonder enig belang de kans ontnomen om zijn geloofwaardigheid te bevestigen."

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en minstens om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op 22 april 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus, “*Georgië algemene situatie*” van 11 december 2023 en er de weblink van vermeldt.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden

met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven onder meer in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het identiek enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, vervolgd te worden. Concreet stellen zij dat zij hun woning door een overstroming op 13 juni 2015 verloren en dat de Georgische overheid een nieuwe verblijfplaats voor hen voorzag en financierde, doch hiermee stopte in 2022. Zij vrezen bij terugkeer naar Georgië op straat te belanden.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers niet aangetoond dat er, wat hen betreft, een vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst (i) wordt opgemerkt dat

de door verzoekers aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève. Verder (ii) merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers hun verzoeken om internationale bescherming laattijdig indienden. Tevens (iii) oordeelt de commissaris-generaal dat de socio-economische motieven die verzoekers aanvoeren geen vervolging omvatten en dat er in hun geval geen sprake is van niet-naleving van de wettelijke voorschriften of onrechtvaardigde behandeling door de Georgische autoriteiten. Bovendien (iv), zelfs indien verzoekers bij terugkeer verdere juridische stappen willen ondernemen, kan – op basis van de beschikbare algemene informatie – worden aangenomen dat zij hun rechten zullen kunnen laten verdedigen. Daarnaast (v) brengen zij zelf geen vrees voor vervolging met betrekking tot hun etnische afkomst of religie aan en kan de commissaris-generaal een dergelijke vrees evenmin vaststellen. Ten slotte (vi) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in de voorliggende verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.6.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. Vooreerst wenst de Raad te verduidelijken dat, in weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, Georgië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst.

In deze stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoekers thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat hun verzoeken om internationale bescherming niet langer behandeld kunnen worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en dat ook het (weerlegbaar) vermoeden dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is niet van toepassing is op hen. Het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert werd bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2023. Ten tijde van de persoonlijke onderhouds van verzoekers op 11 augustus 2023 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd, waardoor ook geen versnelde procedure werd toegepast en de genomen beslissingen dubbele weigeringsbeslissingen zijn. Omwille van de volledigheid merkt de Raad op dat Georgië opnieuw niet is opgenomen op lijst van veilige landen in het recente koninklijk besluit van 12 mei 2024 (BS 27 mei 2024).

Met de legislatieve ontwikkeling werd/wordt zowel door de commissaris-generaal als heden door de Raad rekening gehouden. Ten andere, door het aanleveren middels de aanvullende van de verwerende partij van de COI Focus van 11 december 2023, die een zicht geeft op de algemene situatie in Georgië tot 13 november 2023, kan een *ex nunc*-onderzoek gemaakt worden op basis van de meest recente landeninformatie.

3.3.6.4. De Raad stelt verder vast dat het relaas dat verzoekers gezamenlijk voorhouden tijdens de administratieve procedure van hun verzoeken om internationale bescherming niet overeenstemt met het relaas dat zij omschrijven in hun verzoekschriften.

Tijdens de administratieve procedure verklaarden verzoekers louter dat het huis van verzoekster, waarin zij beiden woonden, op 13 juni 2015 vernield werd door een overstroming. De Georgische overheid zou een nieuwe verblijfplaats voor hen voorzien hebben en zou de huur betaald hebben. Volgens verzoekers stopte de overheid deze financiering in 2022 en moesten zij in februari 2023 het appartement verlaten. Tegen die tijd hadden verzoekers Georgië echter reeds verlaten: verzoekster trok in 2021 naar Polen om er werk te vinden en verzoeker reisde op 19 december 2022 naar België, en werd uiteindelijk op 21 december 2022 vergezeld door verzoekster. Zij uitten tijdens de administratieve procedure een vrees bij terugkeer naar Georgië op straat te belanden.

In hun verzoekschriften poneren verzoekers uit het niets dat verzoekster en de moeder van verzoeker via sociale media kritiek en klachten uitten over het incorrect handelen van de Georgische autoriteiten, zonder te specificeren of dit kritiek betrof op het handelen van de Georgische autoriteiten in hun specifieke geval of

eerder in het algemeen. Omdat de Georgische autoriteiten, met inbegrip van de politie, hen het zwijgen wilden opleggen, zouden zij verzoekster en de moeder van verzoeker – en met uitbreiding leden van de ruimere familie – zijn beginnen bedreigen. In deze verklaren zij nog dat de tante van verzoeker, J. Z., enkele keren gestopt werd aan de grens en verhoord werd door de grenspolitie. Tevens stellen zij dat de etnische afkomst en religie van verzoekster de problemen nog erger maakten.

Gelet op het feit dat verzoekers de online kritiek op de Georgische autoriteiten – zowel indien dit gelinkt zou zijn aan hun relaas inzake de vernielde woning en de hulp van de Georgische autoriteiten als indien dit los hiervan moet gezien worden en de bedreigingen die daarop zouden gevolgd hebben – laat staan het gegeven dat hun etnische afkomst of religie deze problemen nog erger maakte, op geen enkele wijze ter sprake brachten tijdens de administratieve procedure, kan aan deze *post factum* toevoegingen niet het minste geloof gehecht worden.

Waar verzoekers in de verzoekschriften stellen dat zij tijdens hun persoonlijke onderhoud – ondanks de stress die zij ervaarden – gedetailleerde en coherente verklaringen aflegden, stelt de Raad vast dat verzoekers nergens verklaringen aflegden over de online kritiek die zij uitten op de Georgische autoriteiten en de bedreigingen die daarop volgden en er hen wat betreft hun socio-economische motieven niet verweten wordt incoherente verklaringen te hebben afgelegd. In zoverre zij hiermee bedoelen dat zij omwille van stress geen melding maakten tijdens de administratieve procedure van de voormelde gegevens, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekers niet ontslaat van de plicht hun relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens hun persoonlijk onderhoud, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan geenszins verklaren waarom zij de thans voor het eerst opgeworpen vrees niet eerder zouden hebben aangehaald. Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele andere problemen verzoekers verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en de kern van hun asielmotieven tijdens de administratieve procedure op een dienstige wijze uiteen te zetten. Verzoekers slagen er met dit betoog dan ook niet in te verschonen waarom zij geen melding maakten van de vrees omwille van online kritiek op de regering en de versterking daarvan omwille van de etnische afkomst en religie tijdens de administratieve procedure.

Verzoekers hekelen in de verzoekschriften verder dat er geen tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal georganiseerd werd. Luidens de verzoekschriften zou dit hen de mogelijkheid geven om (de geloofwaardigheid van) hun vluchtmotieven en vervolgingsfeiten te kunnen bevestigen. In deze wijst de Raad op artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij dit nodig acht om, in het licht van de op hem rustende verplichting, een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade te voeren en nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van het al dan niet bestaan van een nood aan internationale bescherming. Te dezen blijkt dat verzoekers werden opgeroepen en gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud op 11 augustus 2023. Tevens benadrukt de Raad dat het in de eerste plaats aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn/haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Aldus was het aan verzoekers om hun vrees voor vervolging tijdens hun persoonlijk onderhoud (verder) aannemelijk te maken. Aangezien verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, alsook voordien tijdens de administratieve procedure van hun verzoeken om internationale bescherming, geen melding maakten van de vermeende kritiek op sociale media en bedreigingen die daarop volgden, kon de verwerende partij hier geen weet van hebben en kon niet verwacht worden dat zij verzoekers hierover bevroeg, al dan niet tijdens een tweede persoonlijk onderhoud. Aldus is aan de vereiste van voormeld wetsartikel voldaan. Waaruit verzoekers afleiden dat de commissaris-generaal er *in casu* toe verplicht was om voor hen beide een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren, kan geheel niet worden ingezien.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers in de verzoekschriften dan wel beweren dat zij nog bijkomende bewijzen zouden neerleggen, zoals de berichten op sociale media waarin verzoekster of andere familieleden kritiek uitten op de handelingen van de Georgische autoriteiten, maar tot op heden werden er geenszins stukken in dit verband aan de Raad voorgelegd. Dat dergelijke bewijzen tot op heden niet voorliggen, doet bijgevolg nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de *post factum* toevoegingen uit de verzoekschriften.

Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat de *post factum* toevoegingen in de verzoekschriften iedere logica missen in het licht van de overige verklaringen die verzoekers tijdens de administratieve procedure

afllegden. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in 2021 Georgië verliet om in Polen werk te zoeken en verzoeker verliet Georgië op 19 december 2022 richting België, alwaar verzoekster hem vanuit Polen op 21 december 2022 vergezelde. Blijkens de verzoekschriften zouden verzoekster en verzoeker Georgië verlaten hebben omdat zij en/of hun familieleden bedreigd werden door de Georgische autoriteiten nadat zij online kritiek uitten op hun handelswijze, zij het in het kader van hun specifieke situatie met het huis of in het algemeen. Uit de notities van hun persoonlijk onderhouden blijkt echter ook dat diezelfde Georgische autoriteiten hen een woning ter beschikking stelden en dit maar liefst zeven jaar financierden tot 2022 en zij er – ondanks dat de autoriteiten dit niet meer financierden – nog tot februari 2023 mochten wonen. Ongeacht of verzoekers Georgië zouden ontvlucht hebben door bedreigingen omwille van online kritiek op de handelwijze van de Georgische autoriteiten in hun specifiek geval (en hun bijkomende verklaringen in de verzoekschriften gelinkt zijn met de verklaringen die zij afllegden tijdens de administratieve procedure) of in het algemeen (en deze bijkomende verklaringen uit hun verzoekschriften losstaan van hun eerder relaas), valt het moeilijk te rijmen dat verzoekers enerzijds Georgië dienden te ontvluchten vanwege bedreigingen van de autoriteiten, doch anderzijds op dat moment nog steeds hulp ontvingen van deze autoriteiten.

Tot slot merkt de Raad nog op dat, mede gelet op het voorgaande en in weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, het gegeven dat de toevoegingen uit de verzoekschriften dat zij bedreigd werden nadat zij (of hun familieleden) online kritiek uitten op de Georgische autoriteiten ongeloofwaardig worden bevonden geenszins steunt op het gebrek aan vermelding van deze concrete situatie in de algemene landeninformatie.

3.3.6.5. Wat betreft de socio-economische motieven die verzoekers tijdens de administratieve procedure van hun verzoeken om internationale bescherming aanhaalden, beaamt de Raad de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

Vooreerst houden deze problemen geen verband met één van de criteria van het Verdrag van Genève. Gelet op het voorgaande, werpen verzoekers hier in de verzoekschriften geen ander licht op.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers danig lang talmde met het indienen van hun verzoeken om internationale bescherming. Verzoekers kwamen België binnen op respectievelijk 19 en 22 december 2022, maar dienden pas op 1 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die het Verdrag van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekers evenwel niet hebben gedaan. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van (de ernst van) hun vermeende vrees. Dat verzoekers niet op de hoogte waren van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en niet wisten waar zij zich moesten begeven om hun verzoeken in te dienen, kan geen verschoning bieden.

Bovendien oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“U vreest bij terugkeer naar Georgië op straat te belanden (p.7). De socio-economische motieven die u aanvoert volstaan niet om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken. Het CGVS kan aannemen dat u in de overstroming van 2015 uw huis verloor zoals gestaafd door de documenten en foto's die u voorlegt (doc.4). In de daaropvolgende jaren bleef u in Georgië. U werkte (p.4) en beschikte steeds over een verblijfplaats (p.7). Ook uw kleinzoon werkte (A., p.3) en was evenmin op enig moment dakloos (A., p.5). Verder beschikt u over een uitgebreid netwerk in Georgië bestaande uit onder meer twee dochters, twee zussen en de kinderen van uw broer (p.5). U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Georgië in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen.

Dat de verzoekbrieven die u aan het stadhuis voorlegde (doc.4) zonder resultaat bleven (p.6), toont niet aan dat Georgische overheid wat betreft compensatie na de overstroming in gebreke bleef. De Georgische voorzag u van een nieuwe woonplaats en betaalde zeven jaar lang de huur (p.7). Het is dus niet waar dat u helemaal niets kreeg, zoals u verschillende keren beweert (p.7,8). U maakt niet aannemelijk dat de Georgische overheid in uw geval de wettige voorschriften niet volgde of u onrechtvaardig behandelde.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast, zelfs indien verzoekers bij terugkeer verdere juridische stappen willen ondernemen, kan – op basis van de beschikbare algemene informatie – worden aangenomen dat zij hun rechten zullen kunnen laten verdedigen.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij van 22 april 2024 verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werpen hier geen ander licht op.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat

niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Zij slagen hier evenwel op generlei wijze in.

Tot slot en gelet op het voorgaande, dient opgemerkt te worden dat – in weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden – de migratieroute van verzoekers geenszins sterker wordt doorgewogen dan hun eigenlijke vluchtmotieven en hun verklaringen over de vervolgingsfeiten.

3.3.6.6. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekers, noch tijdens de administratieve procedure, noch in het kader van de huidige beroepsprocedure een vrees aanhalen met betrekking tot hun etnische afkomst of religie op zich. De Raad kan een dergelijke vrees evenmin vaststellen.

3.3.6.7. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.6.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

3.3.6.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

3.3.7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, met uitzondering van het gegeven dat deze problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

3.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.7.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij

nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.12. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

V. SERBRUYNS

